

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 98.888 van 17 september 2001
in de zaak A. 68.957/IX-2201.**

In zake : Norbert BASTIAENSEN,
die woonplaats kiest bij
advocaat M. VAN PASSEL,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Frankrijklei 146

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie,
die woonplaats kiest bij
advocaat B. VAN DORPE,
kantoor houdende te KORTRIJK,
Loofstraat 39.

DE RAAD VAN STATE, IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Norbert BASTIAENSEN op 17 mei 1996 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit genomen door de minister van Justitie op 19 maart 1996 waarbij het beroep verworpen wordt dat hij had ingesteld tegen de intrekking door de gouverneur van de provincie Antwerpen van zijn erkenning inzake wapens en munitie;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op de beschikking van 9 februari 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien het verzoek tot voortzetting van de rechtspleging van verzoeker, dat tevens de laatste memorie bevat, en de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 12 april 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 juni 2001;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. TENGROOTENHUYSEN, die loco advocaten L. VAN HUMBEECK en M. VAN PASSEL verschijnt voor verzoeker, en van advocaat B. VAN DORPE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker, die handel drijft onder de naam ARMA, is kleinhandelaar in wapens en munitie en verkrijgt laatst op 7 december 1992 een getuigschrift van erkenning.

1.2. Met een brief van 9 juni 1995 maakt de politiecommissaris van Wommelgem aan de gouverneur van de provincie Antwerpen een verslag van 9 juni 1995 over waarin gemeld wordt dat, naar aanleiding van een gerechtelijke opdracht op 23 mei 1995 in de zaak van verzoeker, vastgesteld werd dat de munitie in de winkel ligt zonder enige beveiliging en dat de verplichtingen inzake het bijhouden van registers niet nageleefd worden. Gesignaleerd wordt dat de registers van verzoeker in 1993 in het kader van een gerechtelijk onderzoek in opdracht van de onderzoeksrechter in beslag werden genomen en dat verzoeker sindsdien weigert nieuwe registers aan te schaffen.

1.3. Op vraag van de gouverneur van de provincie Antwerpen laat de procureur des Konings te Antwerpen met een brief van 2 oktober 1995 weten dat er "zeer gegronde redenen" zijn om de erkenning van verzoeker in te trekken. Hij wijst er in dat verband op dat er lastens verzoeker een gerechtelijk onderzoek loopt

waaruit gebleken is dat hij geen registers hield conform de wetgeving en dat hij valsheden heeft gepleegd in de wapenregisters.

1.4. Op 16 oktober 1995 besluit de gouverneur van de provincie Antwerpen de erkenning inzake wapens en munitie die op 7 december 1992 aan verzoeker verleend werd in te trekken. Dat besluit verwijst in zijn motivering naar de hiervoren vermelde gegevens.

1.5. Verzoeker stelt op 28 november 1995 bij de minister van Justitie beroep in tegen het besluit van de gouverneur van de provincie Antwerpen. Hij voert daarin aan dat de registers in 1993 in beslag werden genomen, dat hij sindsdien niets meer vernomen heeft over het gerechtelijk onderzoek en hij niet kon vermoeden dat het beslag zo lang zou aanslepen, dat hij in juli 1995 nieuwe registers heeft aangekocht, zijn zaak zowel vooraan als achteraan luiken heeft en de deur steeds gesloten is zodat het cliënteel dient aan te bellen, dat het enige wat hem verweten kan worden is de verkoop van enkele wapens aan een Duitser op vertoon van de identiteitskaart van zijn tante, waarvan hij niet wist dat ze overleden was.

1.6. Op vraag van het ministerie van Justitie verstrekt de procureur des Konings te Antwerpen bijkomende inlichtingen over de stand van het gerechtelijk onderzoek ten laste van verzoeker en specificaties over de tenlasteleggingen, de zwaarwichtigheid van de feiten, het type van de wapens die verkocht werden aan een Duitser op naam van een overleden tante. Het betrof negen wapens, verkocht tussen 4 augustus en 20 oktober 1990. De registers werden bijgehouden op losse bladen en scheurblaadjes uit een kalender. De munitie lag overal voor het grijpen zonder enige beveiliging.

1.7. Op 19 maart 1996 besluit de minister van Justitie het beroep van verzoeker te verwerpen. Dat besluit is als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat uit kopieën van de registers die de heer BASTIAENSEN krachtens de wapenwetgeving gehouden was in te vullen bij elke transactie in het kader van zijn wapenhandel, blijkt dat deze niet voldoen aan de vereisten van artikel 23 van het voornoemde koninklijk besluit van 20 september 1991 doordat hij geen aparte registers bijhield voor vergunningsplichtige wapens enerzijds en voor andere wapens anderzijds, doordat hij zelfs geen registers bijhield voor de transacties met munitie, doordat de bladzijden van zijn registers niet waren genummerd, en doordat de rubrieken van de registers niet waren ingevuld volgens de wettelijke voorschriften;

Overwegende dat een erkend wapenhandelaar hoort te weten dat hij steeds zijn registers volledig en correct dient bij te houden, en dat hij bijgevolg na het in beslag nemen van zijn registers in het kader van een gerechtelijk onderzoek gehouden was onmiddellijk nieuwe registers aan te schaffen indien hij zijn activiteit wettelijk wenste verder te zetten;

Overwegende dat het niet volledig en correct bijhouden van de registers aanleiding kan geven tot grote risico's voor de openbare orde en veiligheid;

Overwegende dat de bewering dat er nog geen inbraken zijn geweest in de winkel van appellant niets afdoet van het feit dat het binnen eenvoudig handbereik liggen van munitie ernstige risico's op diefstal impliceert, te meer daar werd vastgesteld dat er door hem geen wettelijke registers voor munitie werden bijgehouden en eventuele diefstallen niet noodzakelijk konden worden opgemerkt;

Dat ook hieruit evident gevaar voor de openbare orde en veiligheid voortvloeit;

Overwegende dat betrokkene, door tot vijf maal toe in totaal negen verschillende wapens te verkopen aan een Duitser die niet zijn persoonlijke, doch de identiteitspapieren van een tante voorlegde, de bepaling van artikel 25 § 1 van het koninklijk besluit van 20 september 1991 ter uitvoering van de wapenwet, krachtens dewelke hij ertoe gehouden was na te gaan of de identiteit van de koper overeenstemt met die vermeld op een identiteitsdocument, heeft miskend;

Dat hij zeker als wapenhandelaar met een 30-jarige loopbaan moest weten dat de voornoemde transacties als verdacht en bijgevolg als risico's voor de openbare orde en veiligheid dienden te worden beschouwd, nu ze zogenaamd gebeurden voor rekening van een dame die was geboren in 1899 en die eigenlijk reeds enkele jaren overleden was;

Overwegende dat betrokkene als gevolg van de intrekking van zijn erkenning door de gouverneur niet noodzakelijk zonder inkomen valt, nu hij enkel verplicht werd zijn voorraad wapens over te dragen aan een andere wapenhandelaar, die ze uit zijn naam kan verkopen;

Overwegende dat artikel 2, § 2 van de wapenwet bepaalt dat de gouverneur de erkenning voor maximaal zes maanden kan schorsen of kan intrekken indien de houder de bepalingen van deze wet en de besluiten ter uitvoering ervan niet in acht neemt, en dat de gecoördineerde omzendbrief van 30 oktober 1995 preciseert dat indien een schorsing van meer dan zes maanden zich zou opdringen, er tot intrekking dient overgegaan te worden;

Overwegende dat het vaststaat dat betrokkene de wettelijke en reglementaire bepalingen inzake wapens niet heeft nageleefd, dat er zich in afwachting van een uitspraak over het lopende gerechtelijk onderzoek een schorsing van de erkenning van onbepaalde duur opdringt, en dat de gouverneur bijgevolg terecht de erkenning heeft ingetrokken;

Overwegende tenslotte dat bij een eventuele niet-vervolg of vrijspraak na afsluiting van het gerechtelijk onderzoek de betrokkene volledig gerechtigd is een nieuwe aanvraag om erkenning in te dienen bij de gouverneur;"

2.1.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert dat artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en de hoorplicht geschonden werden doordat hem niet de mogelijkheid geboden werd zich te komen verdedigen tegen de stukken en adviezen die tegen hem verzameld waren; dat hij betoogt dat de intrekking gebeurde na een kort plaatsbezoek, op basis van een verslag dat hij niet kon inzien en van wat de procureur des Konings meedeelde en

dat hij voor zijn beroep tegen het besluit van de gouverneur enkel kon steunen op wat in het weigeringsbesluit vermeld was; dat hij ook stelt dat de intrekking hem zijn broodwinning ontnemt en dat het neerkomt op een bestraffing;

2.1.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 2, § 2, 2°, van de wapenwet en te maken heeft met de handhaving van de openbare veiligheid die bij uitstek behoort tot de uitvoerende macht; dat volgens haar artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op dergelijke maatregelen; dat zij ook betoogt dat verzoeker op nuttige wijze zijn standpunt naar voren heeft gebracht in zijn gemotiveerde beroepsakte en in zijn uitgebreid schrijven van 4 januari 1996 aan de minister van Justitie; dat zij er op wijst dat verzoeker uitgebreid zijn standpunt heeft weergegeven over de drie punten die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, namelijk overtreding van de registratieplicht, overtreding van de plicht tot identificatie van de koper en overtreding van de veiligheidsregeling voor munitie; dat de verwerende partij nog opmerkt dat de hoorplicht langs schriftelijke weg kon worden uitgeoefend en dat de minister zijn beslissing heeft genomen na kennisneming van de gemotiveerde beroepsakte en van de uitgebreide nota van 4 januari 1996; dat volgens haar ten slotte er geen plicht bestond tot voorlegging van stukken van het administratief dossier waarop de bestreden beslissing is gesteund omdat verzoeker voldoende kennis had van de feiten die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen;

2.1.1.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord repliceert dat het feit dat hij zijn beroepsakte motiveerde en in de brief van 4 januari 1996 een uitgebreid feitenrelaas meedeelt, niet wegneemt dat hij niet op de hoogte was van de inhoud van de stukken waarop de minister zich baseerde om het bestreden besluit te nemen, dat de hoorplicht inderdaad niet uitsluit dat deze wordt uitgeoefend langs schriftelijke weg, doch de betrokkene wel in staat moet zijn zijn standpunt naar voren te brengen met kennis van zaken, dat zoals in tuchtzaken een tuchtstraf maar kan worden opgelegd nadat de belanghebbende in zijn middelen van verdediging is gehoord over alle feiten die hem ten laste worden gelegd, zodat verzoeker in de mogelijkheid gesteld had moeten worden om zich te verdedigen aangaande alle feiten die hem ten kwade worden geduid; dat verzoeker er op wijst dat zowel in zijn beroepsakte als in het feitenrelaas in de brief van 4 januari 1996, hij een aantal zaken schreef waarvan hij vermoedde dat deze de gouverneur en de minister hadden beïnvloed, doch waaromtrent hij uiteindelijk geen zekerheid had dat dit de enige redenen waren, of in welke mate deze redenen in de belangenafweging

doorwogen, dat, indien verzoeker mondeling was gehoord, hij had kunnen inspelen op die redenen die wel als belangrijk zouden zijn aangewezen door de verwerende partij; dat hij op het tegenargument als zou er geen verplichting bestaan tot voorlegging van de stukken van het administratief dossier waarop de bestreden beslissing is gesteund, antwoordt dat dit de bevestiging is van het feit dat hij niet op de hoogte was van het belang van welke redenen dan ook om de erkenning in te trekken en hij zich dus schriftelijk niet terdege heeft kunnen verdedigen;

2.1.1.4. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie nog preciseert dat de intrekking van zijn erkenning dient te worden gezien als een sanctie die is opgelegd in een tuchtprocedure, waarop artikel 6, § 1, van het EVRM van toepassing is, dat de hoorplicht inhoudt dat de burger het recht heeft om gehoord te worden omtrent alle “determinerende elementen” waarop het bestuur zijn beslissing geschraagd heeft, en dat hij wel degelijk gevraagd heeft om zijn dossier in te zien in deze bewoordingen :

"Wij staan volledig ter uwen dienste voor alle inlichtingen. Wij zijn bereikbaar praktisch alle namiddagen: 03/3216461: aarzel niet! Indien U beslist een persoonlijk gesprek, noodzakelijk: op eenvoudige vraag gaan wij direct in. Indien U controle hier ter plaatse wil doen: U bent vriendelijk uitgenodigd!";

2.1.2.1. Overwegende dat uit artikel 2, § 2, van de wapenwet, zoals gewijzigd bij de wet van 30 januari 1991, volgt dat de intrekking, schorsing en beperking van de erkenning als handelaar in wapens en munitie administratieve sancties zijn die kunnen worden opgelegd onder meer wanneer de verplichtingen voortvloeiend uit de wapenwet en haar uitvoeringsbesluiten niet worden nagekomen; dat, daargelaten de vraag of het geschil over die sanctie betrekking heeft op de vaststelling van een burgerlijk recht of mee bepalend is voor de gegrondheid van een strafvordering in de zin van artikel 6 van het EVRM, kan worden aangenomen dat de vereisten gesteld door dit artikel 6, lid 1, niet in elk stadium van de administratieve of tuchtrechtelijke procedures vervuld moeten zijn, op voorwaarde dat de beslissing van het betrokken administratief orgaan of tuchtcollege aangevochten kan worden bij een rechterlijke instantie die zelf aan de vereisten van artikel 6, lid 1, beantwoordt; dat de Raad van State aan die vereisten voldoet; dat, hoe dan ook, wijl de intrekking van verzoekers erkenning een ernstige maatregel is die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is zijn belangen zwaar aan te tasten, hij nochtans in de gelegenheid moest worden gesteld om op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen; dat aangezien het ter zake niet om een eigenlijke tuchtprocedure gaat en geen andersluidende voorschriften van toepassing zijn, het

volstond dat verzoeker de gelegenheid heeft gekregen om zijn verdediging schriftelijk naar voren te brengen; dat opdat dit verweer nuttig zou zijn, ook was vereist dat verzoeker in kennis was gesteld van de relevante gegevens die in aanmerking zouden worden genomen bij het nemen van de beslissing;

2.1.2.2. Overwegende dat in dezen verzoeker op uitvoerige wijze zijn standpunt en argumenten uiteengezet heeft in zijn beroepschrift van 28 november 1995 en nadien nogmaals in een brief van 4 januari 1996;

2.1.2.3. Overwegende, wat betreft de vraag of verzoeker vooraf in kennis was gesteld van de relevante gegevens, dat anders dan in tuchtzaken niet is vereist dat alle feiten en grieven vooraf waren medegedeeld en inzage in het volledige dossier was verleend; dat het volstaat dat de betrokkene daartoe de gelegenheid krijgt als hij daarom verzoekt, vooral indien de overheid ervan kan uitgaan dat de voornaamste gegevens de betrokkene bekend zijn; dat ter zake niet blijkt dat verzoeker die inzage heeft gevraagd of dat ze hem werd geweigerd; dat verzoeker weliswaar schreef in zijn beroepschrift van 28 november 1995 dat het besluit van de gouverneur "uitsluitend stoelt op verslagen, adviezen en stukken en processen-verbaal in een beweerd gerechtelijk onderzoek, die vertoger onbekend zijn en waarvan hij geen inzage kan krijgen of heeft gekregen", doch hij daarbij niet heeft verzocht om inzage te krijgen van het dossier dat door het ministerie van Justitie was samengesteld; dat een dergelijk verzoek ook niet kan worden ontwaard in de woorden die verzoeker in zijn laatste memorie aanhaalt en die integendeel een vrijblijvend, zelfs ironisch aanbod bevatten om zelf meer gegevens te verstrekken; dat, overigens, uit het beroepschrift van 28 november 1995 en de brief van 4 januari 1996 duidelijk blijkt dat verzoeker zich bewust was van de feiten die hem ten laste gelegd werden, dat hij niet ontkende dat hij geen registers meer bijhield sinds 1993 en alles op losse bladen noteerde en dat hij -meermaals- wapens had verkocht aan een Duitser op vertoon van de identiteitskaart van een tante die geboren was in 1899, waarbij hij omstandig uitleg verstrekke en zich verdedigde tegen de ten laste gelegde feiten; dat het middel niet gegrond is;

2.2.1.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden doordat onmiddellijk tot intrekking van de vergunning werd overgegaan, terwijl zulk een drastische maatregel niet in verhouding staat met wat verzoeker ten laste kan worden gelegd; dat hij er op wijst dat hij een blanco strafregister heeft, dat het openbaar

ministerie geen aanstalten maakt om hem te vervolgen en hij zelfs nog niet in verdenking is gesteld; dat volgens hem de minister het enorme nadeel dat hem door de intrekking berokkend wordt had moeten afwegen "met het voordeel dat hij beoogde door zijn besluit";

2.2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij onder verwijzing naar de motieven van het bestreden besluit betoogt dat de minister overgegaan is tot een zorgvuldige afweging van de belangen, rekening houdend met het feit dat de openbare veiligheid in het gedrang komt bij de niet-naleving van de wets- en reglementsvoorschriften inzake wapenhandel en dat de intrekking van de erkenning "als sanctie voor de overtreding van de wapenwet bij het houden van de registers, de verkoop van wapens aan een overleden persoon en de beveiliging van de munitie, in redelijkheid verantwoord is";

2.2.1.3. Overwegende dat verzoeker repliceert dat men het bestreden besluit bezwaarlijk redelijk kan noemen wanneer men weet dat de intrekking van de erkenning er is gekomen nadat verzoeker zelf om een erkenning had verzocht als wapenverzamelaar, dat tot op dat ogenblik zijn erkenning als wapenhandelaar nooit in vraag stond, zelfs niet bij de inbeslagname van zijn registers; dat volgens verzoeker de minister voorts ten onrechte stelt dat verzoeker niet zonder inkomen valt, aangezien hij zijn wapens kan laten doorverkopen door een andere erkende wapenhandelaar, omdat de economische realiteit anders is : de winkel van verzoeker was alom bekend en gemakkelijk te bereiken, een verplaatsing van zijn wapens naar een andere wapenhandelaar betekent dat hij alle klanten dient te overtuigen nu naar een andere winkel in Antwerpen te gaan rijden, veel minder bekend en veel minder gemakkelijk bereikbaar, dat in die zin de nadelige gevolgen van het bestreden besluit voor verzoeker onevenredig zijn in verhouding tot het doel dat het bestreden besluit dient en dat de ingeroepen redenen om tot de intrekking over te gaan onvoldoende pertinent zijn en de beslissing niet verantwoorden;

2.2.1.4. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie ook nog betoogt dat, doordat de administratie nagelaten heeft hem te horen, zij niet over alle feitelijke omstandigheden de volledige argumentatie van verzoeker heeft kunnen vernemen, waardoor zij dan ook een onvoldoende inschatting heeft kunnen maken van de belangen die in dit dossier op het spel stonden en aldus een schending van het formeel zorgvuldigheidsbeginsel beging; dat de verwerende partij, indien zij de hoorplicht had nageleefd, volgens verzoeker dan had kunnen vaststellen :

"Ten eerste: verzoeker steeds in de waan werd gelaten dat de inbeslagname van zijn registers slechts voor een korte tijd zou zijn. Vandaar dat hij slechts tijdelijk zich behielp met losse vellen papier die hij van de politie zelf had verkregen. De politie had er misschien beter aan gedaan om de registers te kopiëren en de kopijen ervan terug te bezorgen aan de verzoeker.

Van zodra verzoeker echter te weten was gekomen dat hij nieuwe registers diende aan te schaffen, is hij hiertoe prompt overgegaan. In hoofde van verzoeker bestond dan ook geen kwade trouw bij het tijdelijk niet uitoefenen van zijn registerplicht.

Ten tweede: verzoekers munitie lag nooit ofte nimmer voor het grijpen in zijn winkel. De meest gevaarlijke munitie bevond zich altijd achter slot en grendel. Sedert 25 november 1966 baatte verzoeker zijn handelszaak uit en nooit ofte nimmer zijn er overvallen geweest, noch enige andere voorvallen te wijten aan een te minieme beveiliging.

Ten derde: het voorval met de verkoop aan een persoon die wapens kocht voor zijn overleden tante heeft zich slechts enkel t.a.v. deze persoon voorgedaan. Dit valt na te kijken in de bijgehouden registers van verzoeker doorheen de jaren. Onregelmatigheden hebben zich hier nooit in voorgedaan. Het feit dat verzoeker zich volledig te goeder trouw heeft laten misleiden aan de 'mogelijke' frauduleuze handeling van een persoon (het strafonderzoek is immers reeds jaren hangende en heeft tot op vandaag de dag nog géén definitief uitsluitel gegeven over de mogelijke schuld van verzoeker!) kan toch niet als doorslaggevend argument worden aangenomen bij de beslissing die verzoeker zijn dagdagelijkse broodwinning kost. Bovendien betrof deze verkoop slechts wapens die op dat ogenblik vrij in de handel waren als sport- en jachtwapens.";

dat verzoeker besluit dat, indien de administratie rekening had gehouden met de uiteenzetting van zijn relaas over de werkelijke toedracht van de feiten, zij zich beter rekenschap had kunnen geven van de ernst van de feiten en de zwaarte van de te nemen sanctie, dat indien zij de hoorplicht had gerespecteerd, zij zich een meer accuraat beeld had kunnen vormen van het dossier in concreto en dat, door meteen de zwaarste sanctie toegepast te hebben op verzoekers begane fouten, zij dan ook het redelijkheidsbeginsel geschonden heeft;

2.2.2.1. Overwegende dat uit de hiervoren weergegeven motivering van het bestreden besluit blijkt dat de minister van Justitie de ernst van de vastgestelde tekortkomingen beoordeeld heeft, inzonderheid door ze in verband te brengen met de openbare veiligheid, en dat hij tevens de gevolgen van de intrekking van de vergunning voor verzoeker in aanmerking heeft genomen; dat weliswaar het redelijkheidsbeginsel en meer bepaald het evenredigheidsbeginsel vereist dat geen wanverhouding bestaat tussen de ernst van de gepleegde feiten en de zwaarte van de sanctie, doch de Raad van State ter zake slechts beschikt over een marginale toetsingsbevoegdheid, wat betekent dat hij enkel een volkomen in wanverhouding tot de feiten staande sanctie als onwettig kan beschouwen;

2.2.2.2. Overwegende dat, gelet op het gevaar voor de openbare veiligheid, het in deze zaak niet onredelijk was de erkenning van een handelaar in wapens en munitie in te trekken bij wie vastgesteld werd dat hij de voorgeschreven registers gedurende een bepaalde periode niet bijhield, dat munitie onbeveiligd in zijn winkel lag en dat hij tot zesmaal toe verscheidene wapens verkocht aan een persoon op vertoon van een identiteitskaart van een tante die volgens die identiteitskaart meer dan 90 jaar oud geweest moest zijn;

2.2.2.3. Overwegende dat wat verzoeker in zijn laatste memorie aanbrengt inzake de feitenvinding van de overheid niet ter zake dienend is, nu zoals bij de behandeling van het eerste middel is vastgesteld, verzoeker niet gevraagd heeft om het dossier in te zien; dat, overigens, verzoeker moeilijk staande kan houden dat hij niet wist dat hij zich in regel moest stellen wanneer aan de inbeslagname van zijn registers na korte tijd geen einde kwam, dat zijn beweringen aangaande het veilig wegbergen van zijn munitie -verzoeker spreekt trouwens enkel van de "aller-gevaarlijkste" munitie- louter een tegenspreken is van de gedane vaststellingen en het feit dat daarmee nooit problemen waren geweest enkel betekent dat hij tot nog toe geluk had, en dat als verzoeker te goeder trouw was bij het verkopen van negen wapens zagezegd aan een persoon geboren in 1899, dit dan veeleer onbesuisde naïviteit gelijkstaande met een grove fout te noemen is; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zeventien september 2000 en een, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. DE BRABANDERE.